

Sloane Crosley

De ketting

ROMAN

Vertaald door Gerda Baardman
en Lydia Meeder

MEULENHOF

ISBN 978-90-290-8951-7
ISBN 978-94-023-0584-5 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Clasp*
Oorspronkelijke uitgever: Farrar, Straus and Giroux, New York
Omslagontwerp: Barbara van Ruyven | b'IJ Barbara
Omslagbeeld: *A Rose for Dinner* van Marie Cécile Thijs
Vormgeving binnenwerk: Text & Image, Elp

© 2015 by Sloane Crosley. All rights reserved.
Nederlandstalige uitgave © 2016 Gerda Baardman, Lydia Meeder en
Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor L - gevonden.

Had ik des hemels geborduurde stoffen
Bewerkt met gouden en zilveren licht
De blauwe en de doffe en de donkere stoffen
Van nacht en licht en het halve licht
Ik zou de stoffen onder je voeten uitspreiden:
Maar ik ben arm en heb alleen mijn dromen;
Ik heb mijn dromen onder je voeten uitgespreid;
Loop voorzichtig, want je trapt op mijn dromen.

– W.B. YEATS: *Aedh verlangt naar de stoffen des hemels*

‘Wat is er?’

– GUY DE MAUPASSANT, ‘Het diamanten halssnoer’

Prelude

Eerst keken ze vanuit de tent naar de regen buiten en toen keken ze naar de regen die de tent in kwam. Er liep een stenen pad van het huis naar de kust. Toen de bussen vanaf de luchthaven waren gearriveerd, waren de stenen ondoorzichtig geweest. Nu leken ze doorschijnend, zo nat dat je je haast niet kon voorstellen dat ze ooit weer droog zouden worden. Het bliksemde boven zee en er wapperde een gordijn van warme wind over hun voeten dat losgeraakte boeketblaadjes opstuwde. Victor zette een stap naar achteren. Dit was zijn enige paar mooie schoenen.

Victor was nog nooit op een privé-eiland geweest, wat op zich niet schokkend was. Maar hij was ook nog nooit in Florida geweest en dat was wel een tikje schokkend. Hij was nu eenmaal niet bereisd. Maar toch: Disney World, *Spring Break*, Grootouders van Andere Mensen. Florida was gewoon door de kiertjes van zijn volwassen leven geglipt, als een te laat opgevangen uitdrukking. Hij verkeerde in de veronderstelling dat regenbuien hier hevig maar kort waren, in tegenstelling tot bijvoorbeeld in Seattle (waar hij ook nog nooit was geweest). Maar dit? Dit was de natte moesson. De vrienden van de bruidegom hadden hun jasje uitgetrokken. De vrouwen waren in de loop van de avond kleiner geworden. Iedereen was aangeschoten. Hoe laat was het, tien uur in de avond? In het echte leven te vroeg om al dronken te zijn, maar voor de bruiloft van Caroline Markson precies op tijd. Hij hoorde haar kakellachje in de verte, draaide zich om naar de oceaan en liet zijn gedachten de vrije loop.

Hij twijfelde aan zijn omgeving. Florida – of liever gezegd het stukje dat hij er tussen het vliegveld en het eiland van had gezien: wegen en flatgebouwen, Sunrise Liquor en Sunset Dental, bankgebouwen met dreigende palmettobomen eromheen – probeerde hem wijs te maken dat het echt

was. Dat echte mensen hier met echte schoolbussen reden en echte papieren handdoekjes bij de echte groothandel inkochten. Zijn disgenoten wierpen één blik op Victors vissoepkleurige huid en staken verhalen af over beeldende kunst en literaire festivals of over een countryclub die zo typisch ‘oud-Florida’ was. Maar Victor wist alles van oud. Hij was opgegroeid in Massachusetts, met het oudste honkbalveld, de strengste grenswetten en het beroemdste paardenpad van Amerika. In vergelijking daarmee was Florida nog maar net gekoloniseerd. Zelfs de oude mensen deden hier nieuw aan. Victors ouders waren zestigers, maar dan échte zestigers. Geen nepveertigers. Zijn moeder was invalster op een school, weigerde nog langer ‘de trap te doen’ en had het steeds vaker over haar reumatische handen. Zijn vader, die landmeter was, had hem een briefje van honderd dollar en een flesje chocoladesiroop gegeven toen hij na zijn afstuderen samen met Nathaniel naar Park Slope verhuisde.

Dat was voordat Nathaniel naar Los Angeles vluchtte en zijn literaire aspiraties inruilde voor dialoogschrijven. Nu woonde Victor alleen in een studioalkoof in Sunset Park.

‘Ik geloof dat je mijn ballen hebt ingepikt.’

Victor was weer gaan zitten om de schade aan zijn schoenen te taxeren en zag een man met een dikke nek die een broodje vastgreep alsof hij het zojuist uit de ribbenkast van een buffel had gerukt. De man wees naar een schaal boterballetjes.

‘O. O ja. Sorry. Ik greep links van me. Neem de mijne maar.’

‘Dit is geloof ik met rozemarijn en dit met Himalayazeezout.’

‘Klinkt lekker.’

‘Ik vind rozemarijn walgelijk.’

Caroline had de rest van hun jaarclub een tafel aan de andere kant van de dansvloer toegewezen. Even voelde Victor zich geveleid door de gedachte dat dat een teken van vertrouwen was dat suggereerde dat hij geen kwaad kon – zelfs charmant was – en gerust op onbekenden kon worden losgelaten. Helaas werden die gedachten tegengesproken door de wetenschap dat het een teken van overmacht was: Caroline had zich verplicht gevoeld hem uit te nodigen. Hij mocht niet de enige zijn die buitengesloten werd. Uit een soort misplaatste wraakzucht had hij zijn hoofdge-

recht niet aangeraakt. Dat resulteerde in een patstelling met de mensen van de catering, die uit al even misplaatste wraakzucht zijn bord niet hadden weggehaald.

Vanaf zijn uitkijkpost zag hij Nathaniel in Kezia's oor fluisteren. Nathaniels kaaklijn was de afgelopen paar jaar merkwaardig uitgesproken geworden. Victor voelde aan zijn eigen kaak om te zien of dat lichaamsdeel bij iedereen zo los van de rest stond. Nathaniel kleepte zich tegenwoordig ook beter. Fatterig. Dat was het woord, toch? Zakkenwasser. Dat was het andere woord. Dat was zijn vriend allebei geworden. Ze spraken elkaar nog maar zelden en Victor moest kiezen: zich als een behoeftig meisje opstellen of het negeren. Hij besloot tot het laatste, maar op dit moment werd hem de weg naar de onverschilligheid versperd.

Kezia's mond was zo dicht bij die van Nathaniel dat ze haar hoofd maar hoefde te draaien of hun lippen zouden elkaar raken. Ze had haar hoofd gebogen en haar kin ingetrokken; ze hing aan zijn lippen. Ze tikte met een vork tegen het tafellaken alsof ze alleen kon voorkomen dat ze van haar stoel viel door zich op die vork te concentreren.

'Geen smoking?'

De man met de dikke nek kauwde met open mond.

'Kon ik niet betalen.'

'Iedere zichzelf respecterende jongeman hoort een smoking te hebben.'

'Precies,' Victor hief zijn glas, 'dat verklaart waarom ik er geen heb.'

'Waar zei je ook weer dat je in New York woonde?'

'Brooklyn.'

'Brooklyn Heights is mooi.'

'Dat wel.'

'En hoe ken jij de bruid?'

'We hebben samen gestudeerd. Wij allemaal.' Victor maakte een gebaar dat de hele tent omvatte, al wist hij niet precies waar iedereen zat.

Kezia en Nathaniel waren opgestaan. De vork was blijven liggen.

'Ah, dus jullie kennen elkaar al van kind af aan.'

Een scherpe herinnering: de avond in hun eerste jaar, toen hij erin geslaagd was Caroline Markson mee te nemen naar zijn kamer. Toen hij zijn hand tussen haar benen stak, sprong ze van het bed af, boog zich als een

baviaan naar voren en liet hem het touwtje van haar tampon zien. Pronken voor preutsheid. Toch vond hij het jammer dat zijn kamergenoten buiten westen waren. Victor nam niet vaak een meisje mee. Hij was geen aantrekkelijke jongen. Dat wist hij wel. Hij was pezig en hij liep krom. Hij had een paardengezicht, maar dan zonder het edele, olijfkleurig maar niet mediterraan. Al had wel twee keer iemand tegen hem gezegd dat hij met zijn scherpe gezicht iets van de acteur Adrien Brody had.

‘Dus jij en Caroline zaten op een gemengde universiteit?’

‘Ik, eh... ja.’

‘Ginny, mijn vrouw, heeft in zo’n veredelde lesbische commune gezeten. Zo’n meisjesacademie die op een gegeven moment jongens had moeten toelaten maar dat niet heeft gedaan. Inmiddels zo goed als failliet. Altijd een of andere derderangs yogalerares op het omslag van het alumnaeblaadje.’

Victor luisterde zo goed mogelijk. Hij vond het meestal niet erg als zo’n zeikerd tegen hem aan praatte. Allemaal een kwestie van een beest voeden dat toch nooit honger hoefde te krijgen, het beest Terloopse Minachting voor de Rijken, een socialistische lintworm in de darmen die leefde op hapjes ‘humidor’ en ‘meditatieretraïte’. Maar nu was het genoeg geweest.

‘Neem me niet kwalijk.’ Hij legde zijn servet op zijn stoel. ‘Ik ga naar het onweer kijken.’

‘Kun je dat van hieruit niet zien?’

‘Ik heb een nieuwe bril nodig.’ Victor duwde het aangeduide artikel omhoog over de Sisyphushelling van zijn neus.

De man maakte zijn ene manchetknoop vast, waarbij hij een vrolijk spotlichtje over de wijnglazen liet dansen. Achter hem dook Ginny op, een en al glimlach, decolleté en luchtig verwijt over ‘het gijzelen van die arme jongen’.

‘Leuk om kennis met je te maken,’ zei ze, al hadden ze dat helemaal niet gedaan.

Terwijl Victor duwend en dringend naar de zijkant van de tent liep, zag hij Olivia Arellano onder een flakkerende lantaarn staan. God, Olivia Arellano. Hij dacht al dat hij haar achterhoofd bij de ceremonie had gezien. Olivia, gepekeld in rum en venijn, zag er nu al tien jaar steeds het-

zelfde uit, immer gehuld in hetzelfde Olivia-uniform. Zoals Kezia een keer treffend had opgemerkt: ‘Olivia heeft twintig zwarte truien, niet één steeds weer gerecyclede zwarte trui.’ De laatste keer dat Victor haar naam ergens had gezien was een jaar geleden, toen Paul Stephenson en Grey Kelly (bewaarders van het studentikoze ideaal, pasgetrouwd en grootste roffelaars op de netwerktaam) een bijeenkomst hadden georganiseerd omdat het ‘veel te lang geleden’ was.

Jongens, begon het mailtje van Paul, *het is alweer veeeeel te lang geleden.*

Wie maakt dat uit? Wie bepaalt dat? En welke heteroseksuele man gebruikt zo veel klinkers achter elkaar?

Ook Greys naam stond onder de mail, alsof ze die zelf had ingetikt. Het leken wel kinderen die om beurten een voicemailbegroeting inspreken en de gezelligheid van de uitnodiging werd maar een klein beetje ondermijnd door een tekstblok dat de inhoud tot ‘strikt vertrouwelijke bankcorrespondentie, onderhevig aan disclaimers en voorwaarden inzake obligaties, juistheid van informatie, virussen en juridische aansprakelijkheid’ verklaarde.

Victor was maar niet gegaan.

Hoe een meisje als Olivia Arellano ooit van het bestaan van een piepklein geesteswetenschappelijk instituut in New England had vernomen, laat staan zich daar had ingeschreven – hoe ze überhaupt van New England had gehoord – was hem tot op de huidige dag een raadsel. Hij en Olivia waren nooit bevriend geweest en zouden dat ook nooit worden. Toch bestond er zelfs tussen haar en hem een band. Olivia Arellano was de eerste die hij had ontmoet. Ze had een gesprekje met hem aangeknoopt terwijl ze bij de beveiliging van de campus op hun respectievelijke kamersleutels stonden te wachten. Ze kwam vers van het vliegtuig uit Carácas, had een bladderende leren koffer bij zich die eruitzag alsof er menselijke beenderen in zaten en stelde vragen als ‘Denk je dat de komende vier jaar *estimulantes* worden of verwacht je dat we ze als een gevangenisstraf zullen moeten uitzitten?’

Hij had geen idee waar ze het over had, maar haar tieten zaten zowat onder haar kin.

Olivia was een misleidende advertentie voor het soort meisjes dat hij

tijdens zijn studie zou ontmoeten, zelfs een misleidende advertentie voor zichzelf. Ze bestudeerde hem en bestookte hem met vragen, niet om vriendschap met hem te sluiten maar om te kunnen bepalen of hij net zo was als zij, *sofisticado*. Dat was hij niet. Hij kwam uit Sudbury, uit een huis met aluminium wandplaten. Hij had geen paspoort. Hij droeg jacks van The North Face, hij had opbergboxen van Bed Bath & Beyond en een moeder die fan van *Law & Order: svu* was.

Ze namen hun respectievelijke sleutels in ontvangst en gingen elk naar een ander deel van de campus. Hij zag haar een zacht glooiend pad op glijden, een van de vele die hem net zo vertrouwd zouden worden als de aderen op zijn handrug.

Zelfs nu stond dat typische eerstejaarsgevoel hem nog duidelijk bij. Alsof hij dat meisje al helemaal kende en ook alsof hij haar nooit meer zou zien. Het bleek allebei te kloppen. Het gesprekje was het langste dat hij dat hele jaar met Olivia zou hebben. Hij zag haar natuurlijk wel. Iedereen zag iedereen. Maar Olivia zocht haar vriendjes buiten de campus en meed alle jongens die via een telefoonnummer van vier cijfers te bereiken waren. Ze woonde buiten de campus, ging met docenten naar bed, weigerde in de kantine te eten – allemaal voordat ze in haar tweede jaar haar opstandige houding liet varen en zich naar de regels schikte. De helft van hun jaargenoten ging naar het buitenland, behalve Olivia, want die was al in het buitenland. Ze versmolt als een druppel kwik met Victors vriendenkring en werd door de meisjes opgenomen – politiek correcte jonge vrouwen die een onzichtbare wond bij haar waarnamen die verzorgd moest worden. Of misschien zagen ze gewoon een knap gezichtje dat ze aan hun fotogalerij konden toevoegen.

Hun motieven hielden hem eigenlijk niet zo bezig. Olivia Arellano was nooit het eerste voorwerp van zijn genegenheid geweest. Die eer viel iemand anders toe. En in hun laatste semester maakte dat allemaal niet meer uit. In die tijd stond Victor zichzelf alleen maar toe en profil bij Kezia's gezicht weg te dromen, nooit meer en face. Hij werd inmiddels geacht haar te hebben vergeven voor haar wrede afwijzing van zijn liefde. En niet alleen vergeven – vergeten. Vergiffenis zou hebben betekend dat hij in gesprek bleef met het verleden. En dat moesten we niet hebben, toch? De

afstudeertoga's waren al besteld, de cv's rondgestuurd en de sleutels van de postvakjes ingeleverd. Het zou smakeloos zijn te erkennen dat de studie iets anders was geweest dan het paradijs waarin ze volwassen waren geworden. Ze stonden allemaal al met één been in de grotemensenwereld en Victor had inmiddels een paspoort met een eenzaam Canadees stempel in het midden. Overleden grootvader in Toronto.